

Pfv.V.21.107/2014/5.

A Kúria a dr. Kazai Viktor ügyvéd által képviselt felperesnek a dr. Kopcsák Zoltán ügyvéd által képviselt alperes ellen ingó kiadása iránt a Fővárosi Törvényszék előtt 18.G.41.253/2010. szám alatt folyamatban volt, és a Fővárosi Ítéltábla 14.Gf.40.604/2013/6. számú ítéletével befejezett perében az alperes által előterjesztett felülvizsgálati kérelem folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg az állam javára, felhívásra 3.500.000 (Hárommillió-ötszázezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

Az alperes mint letéteményes és a felperes jogelődje a ... (beolvadást követően ..., majd névváltozást követően ... - a továbbiakban felperes) mint letevő között 2008. január 22-én határozatlan időre letéti (tárolási) szerződés jött létre a felperes által az ...Zrt-től vásárolt és már az alperes dombegyházi raktárában tárolt 4.533,1 tonna, tonnánként 53.000 forint értékű kukorica tárolására, őrzésére és kezelésére. E tevékenysége ellátásáért az alperest havonta általa kiállítandó számla alapján illette meg díjazás. Az alperes a felperes áruját elkülönítetten volt köteles tárolni és a kukorica állagának megőrzése érdekében a szükséges intézkedéseket megtenni. Megállapodtak abban, hogy kitároláskor az alperes kapacitása függvényében, de minimum egy kamion mennyiségű áru kiadását biztosítja azzal, hogy az árunak kitároláskor a 2005. évi intervenciós minimum követelményeknek kell megfelelnie. Kikötötték, hogy kitárolásra az aktuális és a korábbi tárolási díjak megfizetése után van lehetőség. Az alperes a szerződés megszűnésekor a kálóval csökkentett mennyiséget volt köteles a felperes részére szolgáltatni.

A felperes 2008. február 13-án értesítette az alperest, hogy február 18-án megkezdik a kukorica elszállítását. Az alperes a szállítás visszaigazolását azzal tagadta meg, hogy a felperes szerződés szerinti díjfizetési kötelezettségének nem tett eleget. A felek között vita alakult ki arról is, hogy az alperes által 2008. január 27-én elvégzett gázosításra szükség volt-e, ugyanis a 2008. február 18-i FVM növényvédelmi felügyelő által felvett jegyzőkönyv szerint a vizsgált 4.533 tonna kukoricán végzett előzetes

raktárvizsgálat alapján élő raktári kártevő az áruban nem volt található, az exportra alkalmas volt.

A felperes a részére 2008. február 19-én átadott, 2008. január és február havi számlákat kiegyenlítette, az alperes a 2008. február 22-i e-mailben elismerte, hogy a számla kifizetésének korábbi elmaradása nem a felperes hibája.

A felperes több ízben sikertelen kísérletet tett a kukorica elszállítására. A 2008. február 29-i levelében bejelentette, hogy amennyiben az alperes továbbra sem tudja biztosítani 2008. március és április hónapokban 41 munkanap alatt a teljes kukorica mennyiség kálón felüli mennyiségének kitárolását, úgy a szerződéstől eláll. Az alperes a 2008. március 03-án kelt levelében azt közölte, hogy a telephely kapacitása nem teszi lehetővé, hogy 41 nap alatt kitárolja a kukoricát.

A felek közötti egyeztető tárgyalások sikerre nem vezettek, ezért a felperes a 2008. április 08-i levelében azonnali hatállyal elállt az alperessel kötött szerződéstől. Az elállás okaként megjelölte, hogy az alperes 27,46 tonnával több kálót kíván érvényesíteni, mint amire fel van jogosítva, az áru gázosítására az engedélye nélkül került sor, az alperes nem szerződésszerűen állította ki a számláit, továbbá nem tükrözi a felek szerződéskötési akaratát, hogy az alperes naponta összesen egy kamion kitárolását biztosítja.

A felperes módosított keresetében arra kérte kötelezni az alperest, hogy adjon ki részére 4.533,1 tonna, a 113/2015. (X.28.) MBH közlemény 1. számú melléklete szerinti 2005. aratású intervenciós kukorica minimumkövetelményeinek megfelelő kukoricát 192 tonna/nap, azaz 8 kamion/nap ütemezéssel.

Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Arra hivatkozott, hogy a felperes szerződéskötési akaratának megfelelően került a szerződésbe, hogy munkanaponként minimum egy kamion árumennyiség kiadására kerül sor, amely csak akkor alkalmazható, ha a felperes a rá vonatkozó kötelezettségét teljesítette. Hivatkozott arra, hogy a telep összes be és kitárolási kapacitása a zajkibocsátási értékhatár miatt napi 4 kamion.

Az elsőfokú eljárásban a kukorica kiadására vonatkozóan ideiglenes intézkedés került elrendelésre.

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest 822,46 tonna, a 113/2005. (X.28.) MBH közlemény 1. melléklete szerint meghatározott 2005. aratású intervenciós kukorica minimum kritériumainak megfelelő minőségű kukorica legalább 192 tonna/munkanap (8 kamion/munkanap) ütemezéssel felperes részére történő kiadására, 53.000 forint/tonna értékben. Kötelezte az

alperest a felperes javára 13.646.440 forint perköltség megfizetésére is.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét érdemben helybenhagyta, a perköltség vonatkozásában részben megváltoztatta és az alperes által a felperes javára fizetendő perköltség mértékét 8.439.440 forintra leszállította. A jogerős ítélet értelmében helyes az elsőfokú bíróság elszámolása, miután a káló jogszabály szerint figyelembe vehető mértékét a felek a szerződés megkötésekor figyelembe vették, és az elsőfokú ítélet meghozataláig 3.710,64 tonna kukorica került kiadásra. A szerződésben a felek a kiadandó áru minőségét maguk határozták meg, a kitározás ütemére vonatkozóan pedig az eltelt időre figyelemmel indokolt volt a kereseti kérelemnek megfelelően dönten. A másodfokú bíróság a perköltség vonatkozásában a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet szerint határozott, az ügyvédi munkadíj körében az eltelt időre, a megtartott tárgyalások számára, az előterjesztett előkészítő iratokra, összességében a jogi képviselő által kifejtett tényleges munkára volt tekintettel.

A jogerős ítélettel szemben az alperes terjesztett előfelülvizsgálati kérelmet, melyben a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését, és elsődlegesen a jogszabályoknak megfelelő új határozat hozatalát, másodlagosan az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára történő utasítását kérte. Érvelése értelmében a jogerős ítélet sérti a Pp. 3. § (2) bekezdését, miután a szerződésben körülírt kitárolásra vonatkozó szabályokkal szemben a bíróság indokolatlanul alkalmazta a csupán mögöttesként érvényesülő letétre vonatkozó Ptk-beli szabályokat. Mivel a kitárolás menete teljes körűen szabályozva volt a szerződésben, ezért az azonnali visszakövetelési jog nem alkalmazható jelen esetben. Kifogásolta, hogy habár a szerződés előírta, hogy a kukoricának meg kell felelnie a 2005-ös intervenció minimumkövetelményeknek, a bíróság a Pp. 177. §-a megsértésével nem rendelt ki szakértőt a kukorica minőségének megismerésére. Szerinte a Pp. 177. §-át sérti az is, hogy a bíróság a jogszabály rendelkezéseibe ütköző módon utasította el a becsatolt zajvédelmi szakvélemény megállapításainak figyelembevételét arra hivatkozással, hogy a szakvélemény nem a konkrét perbeli telephelyre, hanem annak szomszédos ingatlanára vonatkozik. Kifogásolta, hogy a bíróság a tényállást nem tárta fel kellő alapossággal, nem folytatott le az ügyben kellő bizonyítást, így megsértette a Pp. 163. és 167. §-át, ugyanis a szerződéskötést megelőző tárgyalásokon, illetve a szerződéskötéskor jelenlévő személyek meghallgatását kérte éppen a zajvédelmi előírásokra történő hivatkozása körébe is. A bíróság által figyelembe nem vett szakvélemény is rögzíti, hogy öt kamion keltette zaj már túllépte a megengedett zajszintet, így bizonyított, hogy nem kötelezhető 4 kamionnál nagyobb kapacitás kitárolásra.

A Pp. 3. § (2) bekezdésére hivatkozással kifogásolta, hogy a bíróság túlterjeszkedett a kereseti kérelmen, amikor az alperes általa kiadni rendelt kukorica 53.000 forint/tonna értékét is meghatározta, hiszen módosított kereseti kérelmében a felperes csupán a kukorica kiadását kérte, megfizetést nem kért hiány esetén. A bíróság szakkérdésben foglalt állást, illetve a felperes által becsatolt szakvélemény megállapításaival ellentétesen döntött akkor, amikor nem volt tekintettel a kitárolt kukorica szakértő által megállapított, a minimum kritériumnál sokkal jobb minőségre, így nem megfelelően állapította meg a kitárolandó kukorica mennyiségét és minőségét. Konkrét jogszabályhely megjelölése nélkül kifogásolta bizonyítási kérelmeinek figyelmen kívül hagyását.

Állította, hogy amennyiben a felperes jogszerűen állt is el a szerződéstől, ráutaló magatartással változatlan tartalommal ismét létrejött a letéti szerződés, ezért a bíróság az újból létrejött letéti szerződésre sem volt tekintettel, amikor a kukorica kiadására kötelezte, ezért sérti az ítélet a Pp. 3. § (2) bekezdését. Hivatkozott arra is, hogy a Ptk. 196. §-a értelmében felelős őrzés esetén a kárveszélyt a felperes viselte, nem pedig ő. Kifogásolta, hogy a másodfokú bíróság jogszabályt sértett, amikor nem volt tekintettel az ideiglenes intézkedés által teremtetett új jogviszonyra. Ennek keretében ugyanis a felperes az általa visszaigazoltan munkanaponként 4 kamionnyi kukoricát lett volna jogosult elszállítani, azonban a felperes önhibájából nem küldött a kukoricáért munkanaponként 4 kamiont. Ezáltal a felperes a Ptk. 302. § b) pontja értelmében késedelembe esett. Attól fogva, hogy a felperes kérte a munkanaponkénti 4 kamion, azaz 100 tonna kukorica kitárolását, késedelembe esett pontosan annyi kukoricával, amennyivel a 100 tonnához képest kevesebbet vitt el. Így 2008. október 07-re késedelembe esett a teljes kukoricamennyiséggel, márpedig az akkor hatályos Ptk. 303. § (2) bekezdés b) pontjára tekintettel a kárveszélyt a késedelembe eséstől a felperes viseli, és a (3) bekezdés alapján kijelenthető, hogy a kitárolás vonatkozásában azon időponttól kezdve többé nem eshet késedelembe. Hivatkozott arra is, hogy a 2010. október 25-i ideiglenes intézkedést kiegészítő végzés is jogsértő, mert az a fenti tényhelyzetre nem volt tekintettel.

Jogszabálysértés megjelölése nélkül kifogásolta, hogy a bíróság nem vizsgálta a felperes tulajdonjogát, holott arra nézve voltak bizonyítékok, hogy a kukorica nem is került soha a felperes tulajdonába.

A perköltséggel összefüggésben kifogásolta, hogy a bíróság a kiadandó kukorica értéke alapján döntött az illeték és a perköltség viseléséről, holott álláspontja szerint jelen esetben a meg nem határozható perérték alapján kellett volna döntést hoznia. Ezen túl

hivatkozott arra is, hogy a perköltség meghatározásánál a másodfokú bíróság nem vette figyelembe, hogy a felperes módosította kereseti kérelmét, továbbá az IM rendelet szerint számítható perköltség vonatkozásában +27 %-ot azért nem lehet rászámítani a díjazásra, mert ha az 53.000 forintos tonnánkénti árat tekintjük a pertárgyérték számítás alapjaként, ez az összeg már ÁFA-t tartalmaz, így arra külön ÁFA rászámítása a perköltség viselésnél sem indokolt. Kifogásolta, hogy a másodfokú bíróság a személyes költségmentesség engedélyezése iránti kérelmről nem döntött, így az illetékeljegyzési jog engedélyezése mellett a le nem rótt fellebbezési eljárási illeték viselésére kötelező ítéleti rendelkezés jogszabálysértő.

A felülvizsgálati kérelmében az elsőfokú tárgyalás során tett nyilatkozatait, beadványait és a fellebbezésében leírtakat változatlanul fenntartotta, de „irathalmozódás elkerülése céljából” az ott kifejtetteket nem ismételte meg, csupán utalt rájuk.

A Pp. 272. § (2) bekezdése szerint a felülvizsgálati kérelemben elő kell adni a jogsértés és a megsértett jogszabályhely megjelölése mellett, hogy a fél a határozat megváltoztatását milyen okból kívánja. Ez azt jelenti, hogy a felülvizsgálati kérelem kötelező tartalmi kelléke egyrészt a jogszabálysértés megfelelő szöveges előadása, másrészt magának a megsértett jogszabályhelynek a konkrét megjelölése. Amennyiben a konkrét jogszabályhely megjelölése vagy a jogszabálysértés szöveges előadása hiányzik, a felülvizsgálati kérelem érdemben nem bírálható el (BH 2005/290., BH 2011/259.). A Pp. 272. § (2) bekezdésének értelmező bírói gyakorlata abban a kérdésben is egyértelmű, hogy a felülvizsgálati kérelemben nem elegendő csupán a korábbi beadványokra (BH 1995/99. II.), vagy jogi álláspont kifejtése nélkül csupán a fellebbezésben előadottakra (BH 1998/558.) utalni. E szabályokra tekintettel a Kúria a felülvizsgálati kérelem kötelező tartalmi kellékeinek nem megfelelő hivatkozásokat érdemben nem vizsgálta.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

A Kúria a felülvizsgálati eljárás eredményeként azt állapította meg, hogy a jogerős ítélet a felülvizsgálati kérelemben megjelölt okokból nem jogszabálysértő.

A Pp. 3. § (2) bekezdése a polgári eljárás egyik fontos alapelvét a kérelemhez kötöttség elvét rögzíti. Ennek két megnyilvánulása az, hogy a bíróság a per folyamán csak olyan kérdésekben dönthet, amelyekre vonatkozóan a felek előterjesztettek kereseti kérelmet, illetve egyéb kérelmet, másrészt pedig a bíróság döntésével nem terjeszkedhet túl a kereseti kérelmen. A másodfokú bíróság jogerős ítélete ezen alapelvi rendelkezést egyik tekintetben sem sérti. Helyesen állapította meg a bíróság, hogy a felek közötti letéti

szerződéstől a felperes 2008. április 08-án jogszerűen állt el, e megállapítás összhangban áll a felek közötti szerződés azon rendelkezésével is, amely a Ptk-t a szerződésben nem szabályozott kérdésekben rendeli mögöttesen alkalmazandó jogszabálynak. Abból, hogy a szerződésben a kitárolás menete teljes körűen szabályozva van, nem következik az a felülvizsgálati kérelemben írt megállapítás, hogy az azonnali visszakövetelési jogra csak a szerződés rendelkezései lennének alkalmazhatók.

A Ptk. 320. § (1) bekezdése a szerződés felbontásával járó elállási jogot biztosít, de ennek hiányában is a Ptk. 466. § (1) bekezdése a letévő számára bármikor lehetővé teszi a letétbe helyezett dolog visszakövetelésének jogát. Helyesen állapította meg a bíróság, hogy ezzel összhangban a felek a szerződés 14. pontjában a letét kiszolgáltatását azon felfüggesztő feltételhez kötötték, hogy az alperes számára járó díjak kifizetése megtörtént. Ennek elmaradása esetére kívánták a felek a felperes visszakövetelési jogát korlátozni. Helyesen mutatott rá a bíróság arra is, hogy e korlátozás érvényesülésének feltétele volt az is a Ptk. 302. § b) pontjára figyelemmel, hogy az alperes saját szerződéses kötelezettségeit a számára járó díjazás számlázásával kapcsolatosan szerződésszerűen teljesíti. Az alperes számlázási kötelezettségeinek nem szerződésszerűen tett eleget, így ezzel összefüggésben a felperes által kiadni kért áru visszatartási jogára nem hivatkozhat. A számlázási késedelem elhárítását követően pedig a felperes nyomban teljesített, így a visszakövetelési jogot a szerződésben írt feltétel nem korlátozta. Mindezek alapján helyesen állapította meg a bíróság, hogy a letét jogszerű visszakövetelése folytán az alperes a letét visszaadását nem tagadhatta volna meg, ezzel ellentétes magatartása szerződésszegés.

Azt a peres felek közötti szerződés egyértelműen meghatározta, hogy az alperesnek milyen minimum követelményeket kielégítő kukoricát kell a felperes részére kiadnia. E szerződési rendelkezés értelmezése a felülvizsgálati kérelemben írtakkal szemben szakértői közreműködést nem igényelt, a jogvita tárgya ugyanis nem az volt, hogy a kiadott kukorica megfelelt-e ezen minimum követelményeknek, hanem a visszaszolgáltatás hiányában a bíróságnak éppen a felek szerződési akaratát is szem előtt tartva arról kellett rendelkeznie, hogy a kiadni kért áru milyen követelményeknek feleljen meg.

A kitárolás ütemezése tekintetében a bíróság a felmerült bizonyítékok helyes mérlegelésével határozott. E körben indokoltan tulajdonított döntő jelentőséget az eltelt hosszú időnek, és erre figyelemmel további bizonyítás szükségessége nélkül határozott a kukorica kiadásának kereseti kérelemben írt ütemezéséről. A perben felmerült adatok alapján ilyen napi ütemezés mellett a kukorica kitárolása lehetséges, annak pedig nem lett volna akadálya, hogy a

peres felek közötti jogviszony megszűnését követően az alperes az áru visszaszolgáltatását az általa jelzett lassabb ütemezés mellett önkéntesen teljesítse. Miután a teljes mennyiség kiszolgáltatása még a per tartama alatt az elrendelt ideiglenes intézkedés hatására sem ment teljesezésbe, ezért a jelentős időmúlásra tekintettel a jogerős ítélet szerinti kitárolási ütemezésről szóló rendelkezés nem jogszabálysértő.

Az ügy elbírálásához sem további tanúbizonyítás lefolytatására, sem szakértő kirendelésére nem volt szükség, és a bíróság kellő indokát adta annak is, hogy a zajvédelmi szakértői megállapításokat miért hagyta figyelmen kívül, mindezekre tekintettel a jogerős ítélet nem sérti a Pp. 163. §, 167. § és 177. §-át sem.

A felperes kereseti kérelmében ingó kiadását kérte az alperestől. A határozat végrehajthatósága érdekében ilyen esetben a bíróságnak szükségképpen meg kell jelölnie a kiadandó áru értékét, így a felülvizsgálati kérelemben hivatkozott Pp. 3. § (2) bekezdésének megsértése erre tekintettel nem állapítható meg.

Megalapozatlanul hivatkozott az alperes a felülvizsgálati kérelemben arra, hogy az ideiglenes intézkedés elrendelését követően a felek között újból létrejött volna letéti szerződés. A felperes nyilatkozatai és az ideiglenes intézkedés foganatosítása körében tett jogcselekmények a felperes letéti szerződéstől való jogszerű elállását követően újabb jogviszonyt a felek között nem hoztak létre. Erre tekintettel fogalmilag kizárt az elállást követően a felperes által kért és ténylegesen elszállított mennyiség közötti különbözetre kárveszély viselés átszállását eredményező olyan felperesi késelelem, ami az alperes további kiadási kötelezettségét megszüntetné.

Helyesen állapította meg a bíróság, hogy a perindításig az alperes a ki nem adott kukorica mennyiségre jogszerűtlenül gyakorolta visszatartási jogát, és a per tartama alatt elsősorban az elrendelt ideiglenes intézkedés hatására teljesített kiadásokat követően a felperes milyen mennyiségű kukoricához nem jutott hozzá. A bíróság a 4/2007. (I.11.) MVH közleményre tekintettel megfelelően értékelt a káló mennyiségét - melynek mértékét arra tekintettel nem befolyásolják a tulajdonosváltások, hogy árumozgatásra ténylegesen nem került sor -, és megfelelően figyelemmel volt arra is, hogy az elsőfokú ítélet meghozataláig milyen mennyiségű kukorica került kiadásra. Mindezek alapján helyesen határozta meg az alperes által ki nem adott kukorica mennyiséget, ezért a jogerős ítélet e hivatkozásokra figyelemmel sem jogszabálysértő.

Az alperes felülvizsgálati kérelmében konkrét jogszabálysértés megjelölése nélkül hivatkozott arra, hogy a felperes tulajdonjogát nem megfelelően bizonyította. E kérdéssel ezért a Kúria érdemben

nem foglalkozott. Megjegyzi a Kúria, hogy e hivatkozásnak érdemben sem lehetne az alperesi kiadási kötelezettség tekintetében relevanciája, figyelemmel arra, hogy a peres felek közötti szerződés értelmében a kukoricát az alperes az esetleges tulajdonátruházásoktól függetlenül, a szerződés alapján köteles a felperesnek vagy a felperes által megjelölt más személynek kiszolgáltatni. E szerződéses kötelezettség megítélése az erre alapított ingó kiadási igény elbírálása szempontjából a kukorica tulajdonjogában esetlegesen bekövetkező változásoknak relevanciája nincsen.

Alaptalanul sérelmezte az alperes a pertárgyérték és erre alapítottan a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet szabályainak alkalmazásával az ügyvédi munkadíjból álló perköltség számítási módját is. Az tényyszerűen megállapítható, hogy a felek a szerződésükben olyan bruttó értékben határozták meg az őrzési letétbe helyezett kukorica értékét, amihez a kukorica értékének kalkulálásakor ÁFA-t már nem lehet hozzáadni, azonban ennek direkt kihatása az ügyvédi munkadíj számítására azért nincsen, mert a bíróság a jogszabályi rendelkezésnek megfelelően az ügyvédi munkadíjat - a pertárgyérték helyes meghatározása mellett, ezt mint számítási alapot figyelembe véve a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet számítási szabályait is betartva - pénzben határozta meg. Az ily módon kiszámított ügyvédi munkadíj után az IM rendelet 4/A. § (1) bekezdése írja elő az ÁFA fizetési kötelezettséget, melynek mértéke jelenleg 27 %, így az ügyvédi szolgáltatással összefüggő ÁFA felszámítása a felülvizsgálati kérelemben hivatkozott okból nem mellőzhető.

Nem helytálló a felülvizsgálati kérelem azon hivatkozása, hogy az alperes az elsőfokú ítélettel szemben előterjesztett fellebbezésében az illetékeljegyzési jogon kívül költségmentességet kért, amiről a bíróság nem döntött. Az alperes kérelmében „illetékmentesség” megnevezése mellett illetékeljegyzési jog engedélyezését kérte, és a bíróság erre tekintettel engedélyezett számára az 1990. évi XCIII. törvény 60. § (1) bekezdésére tekintettel illetékeljegyzési jogot. Nem okszerűtlenül bírálta el tartalma szerint a bíróság a kérelmet, miután az Itv. 5. §-a szerinti alanyi illetékmentes körbe az alperes nem tartozik bele, továbbá a hatályos jogszabályi rendelkezések értelmében az egyéni vállalkozó gazdálkodó szervezet részére személyes költségmentesség nem engedélyezhető. Ezért olyan súlyú jogszabálysértés nem történt az eljárás során, ami a jogerős ítélet vagy annak a fellebbezési illeték viselésére vonatkozó rendelkezése hatályon kívül helyezését indokolná, különös figyelemmel arra is, hogy a Kúria a felülvizsgálati eljárásban hozott 3. sorszámú végzésével az alperes teljes személyes költségmentesség engedélyezése iránti kérelmét - rámutatva a kérelem teljesíthetőségének kizártságára - elutasította.

A kifejtettek értelmében a Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta. A felperes a fellebbezési eljárás során érdemi ellenkérelmet nem terjesztett elő, és egyéb igazolható költsége sem merült fel, ezért a Kúria a felülvizsgálati eljárási költségről való határozathozatalt mellőzte. Az alaptalan felülvizsgálati kérelmet előterjesztő alperest az Itv. 74. § (3) bekezdésére tekintettel a 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése, valamint 15. § (1) és (3) bekezdése alapján kötelezte illetékeljegyzési jogára tekintettel a le nem rótt felülvizsgálati eljárási illeték megfizetésére.

Budapest, 2015. április 02.

Dr. Bartal Géza s.k. a tanács elnöke, Dr. Simonné Dr. Gombos Katalin s.k. előadó bíró, Dr. Farkas Attila s.k. bíró